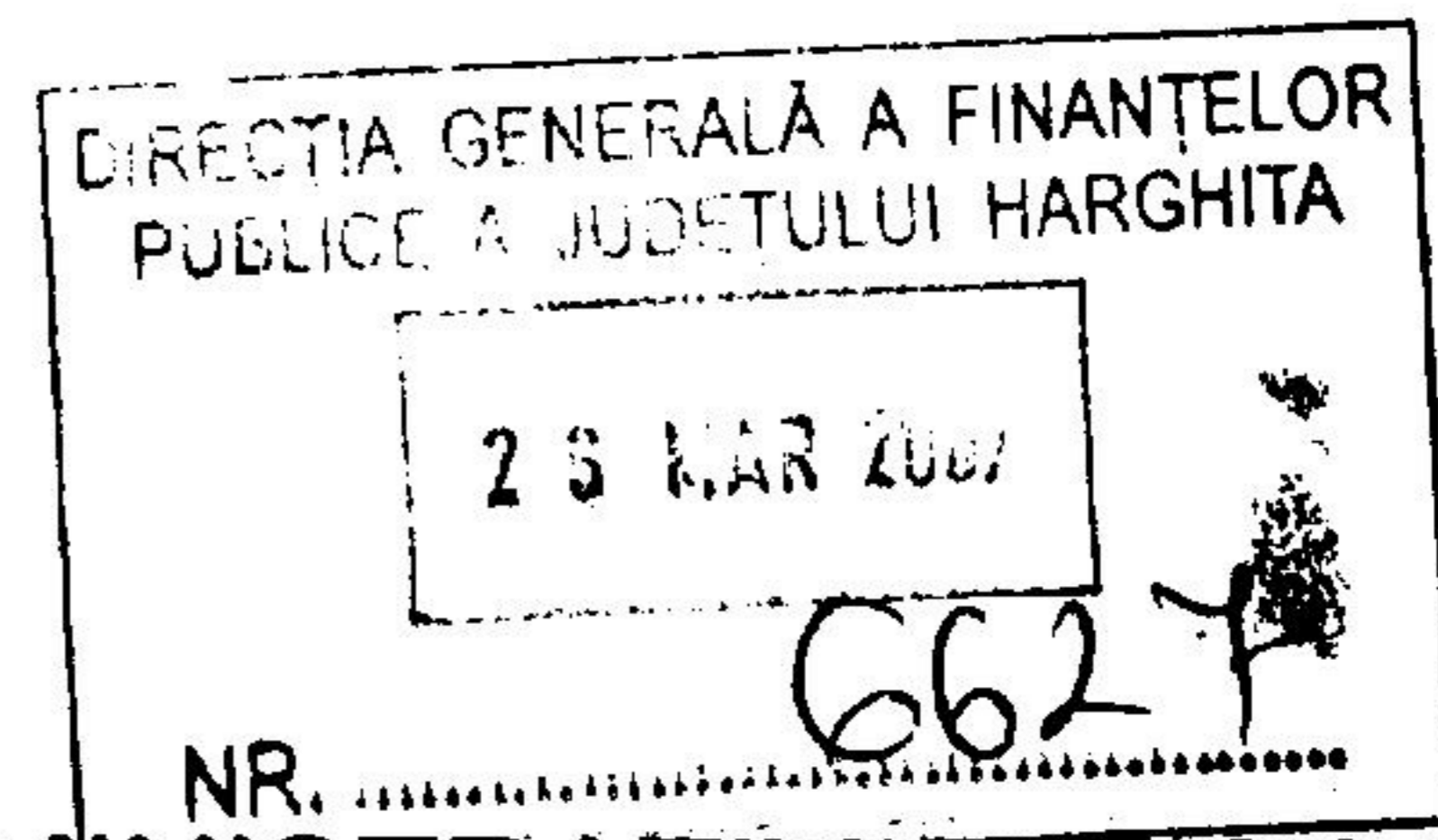

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. /2006

Decizie nr. 174/R

Ședința publică din 08 Februarie 2007

Completul compus din:

- Președinte
- Judecător
- Judecător

Grefier -

Pe rol judecarea recursului formulat de pârâtele DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV, cu sediul în Brașov, str.Stadionului nr.15, județul Brașov și de către DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE HARGHITA, cu sediul în municipiul Miercurea Ciuc, str.Revoluției din Decembrie nr.20, județul Harghita, împotriva sentinței civile nr. 3327 din 28 septembrie 2006, pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr. /2006.

La apelul nominal răspunde reclamanta intimată SC "SRL comuna prin avocat cu delegație la dosar (f.25), lipsă fiind pârâții recurenți DGFP Harghita și Direcția Regională Vamală Brașov.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei constatându-se că recursurile sunt declarate în termen, motivate, fiind scutite de plata taxei judiciare de timbru.

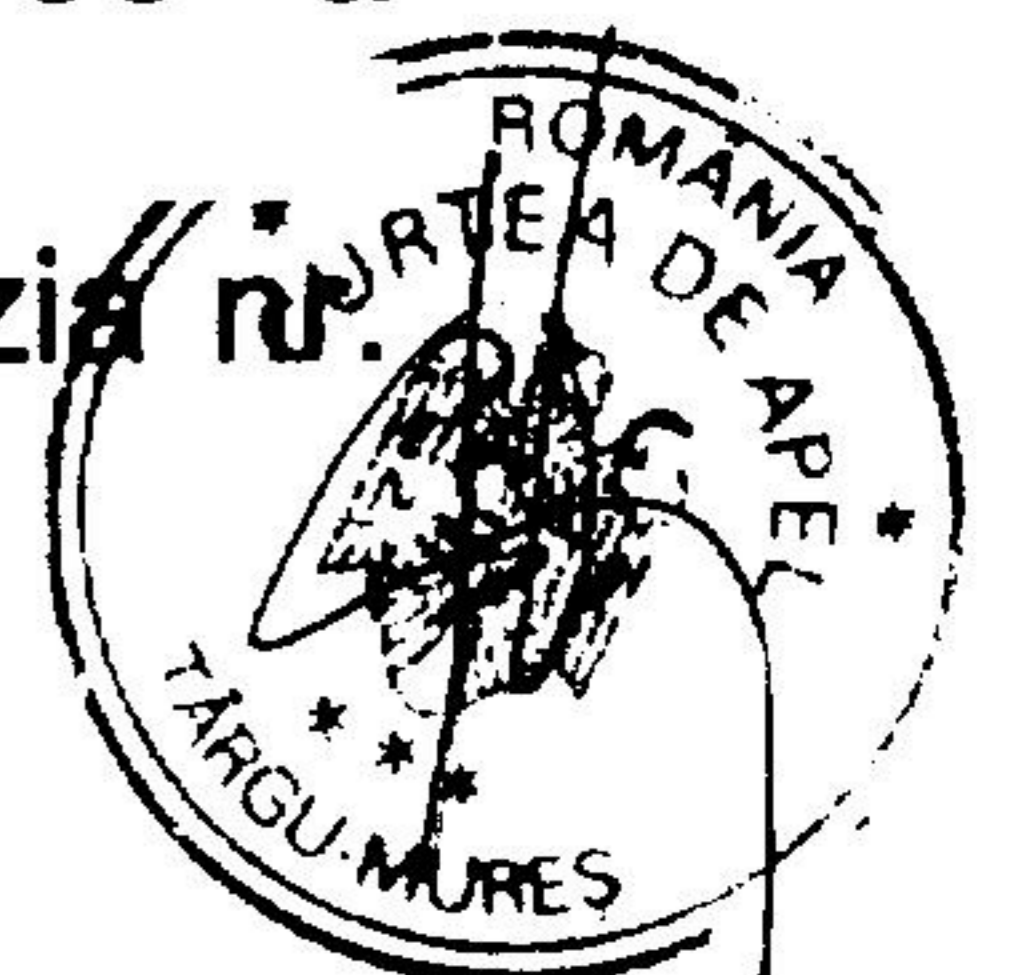
Se constată depusă la dosar întâmpinarea formulată de reclamanta intimată SC "SRL comuna

Nemaifiind cereri, instanța față de actele și lucrările dosarului acordă cuvântul în fond părții prezente.

Apărătorul ales al reclamantei intimate SC "SRL solicită respingerea recursurilor ca nefondate și menținerea hotărârii atacate ca fiind legală și temeinică, pentru motivele expuse în cuprinsul întâmpinării depusă la dosar. Nu solicită cheltuieli de judecată.

CURTEA DE APEL

Prin sentința civilă nr.3327 din 28 septembrie 2006 a Tribunalului Harghita s-a admis acțiunea reclamantei SC SRL, județul Harghita, în sensul că s-a anulat decizia nr.

3/39 din 2006 a D.G.F.P. Harghita, suspendându-se și executarea actului atacat până la soluționarea irevocabilă a cauzei, cu 56,3 RON cheltuieli de judecată.

Soluția de admitere s-a motivat cu aceea că taxele au fost greșit calculate de organele vamale și că în momentul în care suma de RON a fost notificată, societatea comercială a și achitat-o potrivit O.P. nr. din 2006, situație în care propria culpă a autorității vamale nu-i poate profita.

Sentința a fost recurată pentru nelegalitate și netemeinicie atât de către D.G.F.P. Harghita cât și de către D.R.V. Brașov, cu motivarea că datoria vamală izvorăște din lege, art. 61 alin. 1 și 3 Codul vamal și că în raporturile de drept fiscal dovada culpei debitorului nu este necesară, culpa acestuia fiind prezumată. În recursul D.G.F.P. Harghita se argumentează și calcularea majorărilor a dobânzilor și penalităților conform art. 13 din O.G. nr. 61/2002, în vigoare la data declarațiilor vamale din iunie și decembrie 2000, iar după 1 ianuarie 2004, sunt incidente dispozițiile art. 108 și 109 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Cu toate că ambele recurente invocă o serie de dispoziții legale în dovedirea legalității și temeiniciei actelor de constatare, pentru întreaga sumă de RON, recurentele nu arată care dispoziții legale imperative au fost încălcate, ignorate sau greșit aplicate de către prima instanță.

Instanța de recurs constată că deși sentința primei instanțe nu este susceptibilă de apel, recurentele nu pot fi dispensate de obligația motivării recursului prin enunțarea și dezvoltarea cazurilor de casare ori de modificare în limita celor prevăzute de art. 304 Cod procedură civilă, altfel controlul judiciar fiind imposibil de realizat. Aceasta cu atât mai mult cu cât arătarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază recursul și dezvoltarea lor este prevăzută sub sancțiunea nulității de art. 302¹ alin. 1 lit. c Cod procedură civilă, iar analiza cauzei potrivit art. 304¹ Cod procedură civilă este una facultativă și nu obligă instanța de recurs să analizeze toate cele nouă cazuri prevăzute de art. 304 Cod procedură civilă.

Din punctul de vedere al instanței de recurs trimiterea la dispozițiile art. 304 indicele 1 Cod procedură civilă (recursul D.R.V. Brașov) sau la cele ale art. 299 și urm. Cod procedură civilă (recursul D.G.F.P. Harghita) ca temeuri de drept ale celor două recursuri, echivalează practic cu nemotivarea acestora, actualul recurs fiind considerat o cale de atac extraordinară ce nu poate fi exercitat decât pentru motive de nelegalitate expres și limitativ prevăzute de art. 304 Cod procedură civilă.

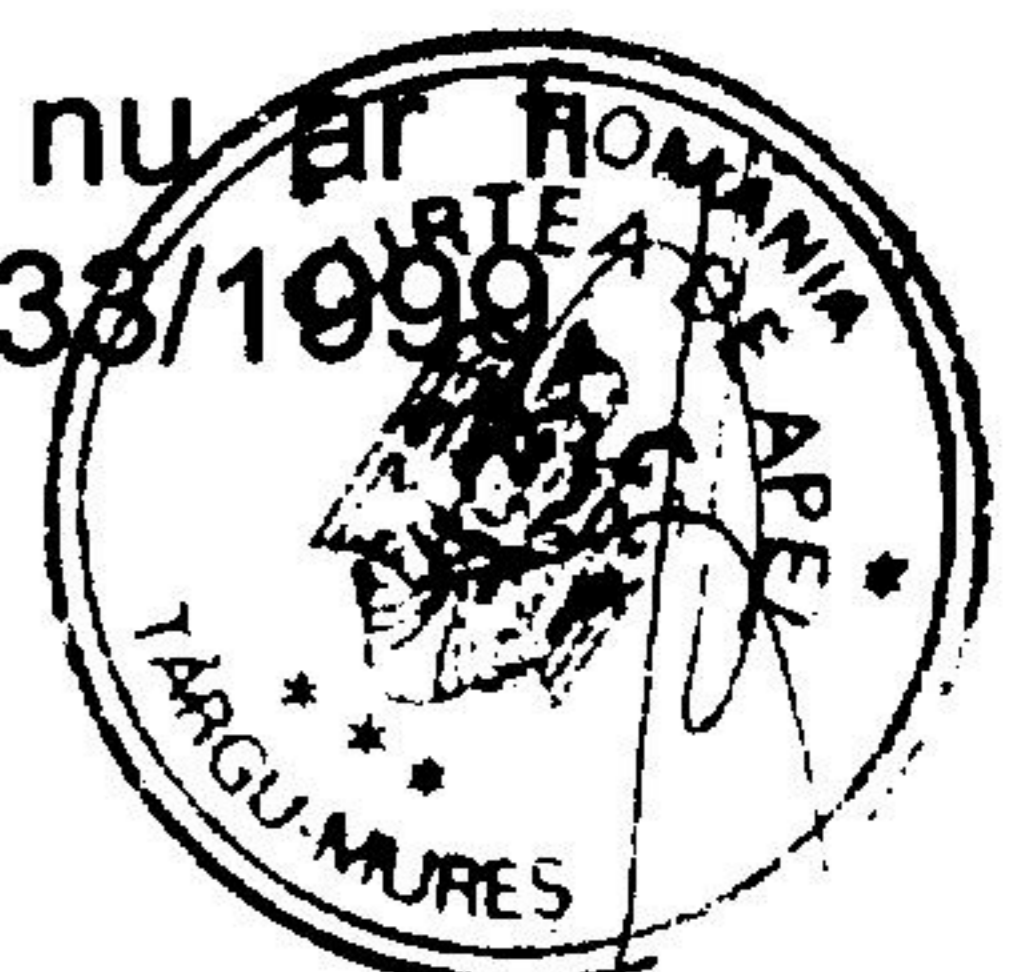
Nu se contestă nici faptul că din oficiu instanța de recurs nu a pus în discuție nulități de ordine publică în sensul celor prevăzute de art. 306 alin. 2 Cod procedură civilă, iar dispozițiile art. 302¹ Cod procedură civilă, nu disting în stabilirea sancțiunii nulității absolute pentru anumite omisiuni, între recursul împotriva unei hotărâri susceptibile sau nu de apel.

Aceasta și pentru faptul că prin Decizia nr. 176 din 24 martie 2005 a Curții Constituționale s-a constatat neconstituționalitatea doar a dispozițiilor art. 302¹ alin.1 lit. a Cod procedură civilă, nu și a celor de la litera „c” din același articol. De altfel, chiar din redactarea art. 304¹ Cod procedură civilă, invocat de recurente pentru recursul împotriva unei hotărâri care, potrivit legii nu poate fi atacată cu apel, rezultă că recursul nu este limitat la motivele de casare prevăzute de art. 304 Cod procedură civilă, de unde concluzia clară că motivele de casare odată dezvoltate și epuizate, instanța de recurs ar putea examina cauza „sub toate aspectele”, în sensul că respectivul recurs ar dobândi caracter devolutiv, instanța de recurs care în principiu examinează doar hotărârea și nu cauza, putând examina și fondul cauzei. Pentru a ajunge însă la fondul cauzei și a da recursului caracterul devolutiv specific apelului, este necesar ca motivele de nelegalitate prevăzute de art. 304 Cod procedură civilă să fi fost epuizate, fiind de neconceput ca acestea nici măcar să nu fi fost invocate și dezvoltate potrivit legii.

Pe fondul cauzei, instanța a făcut o corectă aplicare a legii în raport cu datele concrete din dosar și nu a negat dreptul organelor vamale de a recalcula drepturile de import în cadrul controlului vamal ulterior, dar, în mod justificat nu a omis să constate faptul că eroarea privind acordarea facilității vamale putea și trebuia observată inclusiv de autoritățile vamale. Mergând pe raționamentul recurenților, ar trebui acceptată exonerarea de orice răspundere și responsabilitate a persoanelor care îndeplinesc formalitățile vamale, care supraveghează operațiunile și care acționează în mod automat pe baza datelor cuprinse în declarația vamală dată și semnată pe propria răspundere de persoana în cauză. Un asemenea raționament nu poate fi acceptat și nu poate fi înlăturată și culpa organelor vamale care au obligația în egală măsură de a cunoaște legile în vigoare și a veghea la aplicarea lor corespunzătoare. Termenul în care se poate face controlul vamal ulterior, nu poate fi folosit împotriva celor care au primit liber de vamă și care au beneficiat fie și în mod eronat de facilități acordate în cele din urmă tot de organele vamale. În cazul în speță majorările și penalitățile de întârziere ar fi fost datorate de la data la care s-au stabilit taxele vamale corecte în situația în care nu s-ar fi achitat la scadență.

Ambele recurente invocă și faptul că reclamanta nu a

îndeplinit condițiile pentru a beneficia de prevederile Legii nr. 138/1999

În condițiile în care în procesul verbal de control nr. 91 din 16 iunie 2005 care a făcut obiectul contestației, s-a menționat că petenta a beneficiat de scutire la plata taxelor vamale conform art. 22 din Legea nr. 133/1999 pentru operațiunile de import cu cele trei DVI-uri, la data la care prevederea nu era în vigoare, fiind abrogată (fila 12 dosar fond). Situația este cu atât mai gravă cu cât, organele vamale, cel puțin așa rezultă din susținerile formulate în recurs, nu consideră că au obligația unei minime verificări asupra respectării dispozițiilor legale și se prevalează doar de aparența declarațiilor vamale care sunt acte unilaterale, pe proprie răspundere. Controlul vamal ulterior al operațiunilor ar trebui să vizeze atât declarațiile vamale date pe proprie răspundere cât și activitatea personalului vamal sub aspectul vegherii asupra respectării legalității.

Față de cele ce preced, instanța a făcut o corectă interpretare și aplicare a legii, astfel că, văzând și prevederile art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, va respinge ca nefondate ambele recursuri motivate în esență pe aceleași argumente de fapt și de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Respinge ca nefondate recursurile formulate de Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie, nr. 20, județul Harghita și de Direcția Regională Vamală, cu sediul în Brașov, str. Stadionului, nr. 15, județul Brașov, împotriva sentinței civile nr. 3327 din 28 septembrie 2006, pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr. /2006.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 8 februarie 2007.

PREȘEDINTE, JUDECĂTORI,

GREFIER,

Pentru conformitate
cu originalul

